

[Finansministeren.]

var så glad for. Hvordan kan det være, at det ærede medlem i stedet for en indgående saglig kritik af regeringens politik mente at burde fylde sin iøvrigt dygtige tale med så mange vittigheder og med dette morsomme vers? Det kan vel kun forklares ved, at partiet havde stillet det ærede medlem en selv for en dygtig politiker uløselig opgave. Det ærede medlem skulle nemlig bringe sammenhæng tilveje i socialdemokratiets politik og gøre det sådan, at man ikke stejler altfor meget ved den afstand, der er mellem det ærede medlems oplæg ved første behandling og så den konklusion, socialdemokratiet er nået til nu ved anden behandling. Der er jo nemlig mellem dette oplæg og denne konklusion en mærkelig afstand, en mærkelig modsætning, som jeg alligevel synes befolkningen bør kende.

Hvad sagde det ærede medlem ved første behandling? Dér drøftede vi, som vi så tit har gjort det i de sidste år, valutastillingen, og vi kom ind på den valutaforbedring, som er foregået i de sidste år. Om den havde jeg sagt, at vi ikke kunne vide, hvilket grundlag der var for en fortsættelse fremover, men at der dog skulle være mulighed for et mindre overskud på betalingsbalancens løbende poster i år, sådan at vi kunne fortsætte med afdrag på vor faste gæld og måske, sagde jeg, få en mindre forbedring i vor valutastilling. Dér mente det ærede medlem at jeg burde have været mere tilbageholdende. Han var altså tilbøjelig til at anlægge en mere pessimistisk vurdering af valutastillingen, end jeg gjorde. Det ærede medlem sagde herunder følgende, som jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at citere:

„Det er et spørgsmål, om dette „måske“ ikke i endnu højere grad burde have været fremhævet af finansministeren, ikke alene fordi fremtidsudsigterne er usikre, men også fordi vi jo ikke rigtig ved, hvor den opnåede forbedring i valutastillingen er kommet fra.“

Altså, det ærede medlems betænkeligheder ved den fremtidige valutaudvikling var snarere større end mine; hans tillid til en rigtig valutaudvikling var mindre end min. Det var ved første behandling, men nu er vi kommet til anden behandling, og dér har det ærede medlem fået til opgave at forsvare en politik, hvis eneste konsekvens på valutaområdet må være en forringelse af valutabalancen, for det er jo i den retning,

det går, når man vil uddele flere penge som skattelettelser eller på anden måde. Det er denne konklusion og dette oplæg, der ikke står til hinanden.

Derfor har det været nødvendigt for det ærede medlem at pakke det hele ind og hvirvle så meget støv op, at der ikke kommer nogen nær forbindelse mellem oplæg og konklusion, sådan at folk helst skal have glemt oplægget, når de kommer til konklusionen. Man må så kun håbe for det ærede medlem, at det går, ligesom det gik med athenernes udsendinge, da de engang i oldtiden kom til Sparta og ligeledes overfor spartanerne holdt en meget lang tale med mange omsvøb. Da svarede spartanerne: begyndelsen af jeres tale har vi glemt, og slutningen forstod vi ikke, fordi vi havde glemt begyndelsen. Man må nu håbe, at „Social-Demokraten“s læsere, når de i morgen ser slutningen på det ærede medlems tale og slutningen på socialdemokratiets politik, da har glemt begyndelsen, for det vil gøre det lettere for dem at acceptere slutningen.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gav en fremstilling af den ændring på finansloven, som foretages, og som jeg kan tiltræde. Jeg skal dog for en sikkerheds skyld understrege, at når det ærede medlem sagde, at en strækning af de militære anlægsudgifter måtte finde sted, så er der ikke i denne henseende truffet nogen beslutning nu, men en vis strækning har fundet sted, idet det ikke har vist sig praktisk muligt at anvende pengene i det tempo, man egentlig havde tænkt sig; men med hensyn til de militære anlægsudgifter i henhold til forsvarsloven og forskellige bevillinger, som er tiltrådt af finansudvalget, har der jo ingen ændringer fundet sted, blot en ændret vurdering, der nu er indsat i finansloven — iøvrigt den samme vurdering, som jeg havde angivet i den økonomiske årsoversigt.

Når det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard talte om de mægtige beløb til forsvaret, er det jo en gammel tale, som vi ofte har hørt, og som vi antagelig også vil få at høre mange gange inden den 21. april. Der er jo ikke andet at sige om dette, end at trods de forøgede beløb, vi anvender på forsvaret, hører vi stadig til de lande i den vestlige verden, som anvender mindst på forsvaret i forhold til vore indtægter. F. eks. anvender vi, også i forhold til vore indtægter, væsentligt mindre end Sverige, der